

си, па и току речи всѣкога държали тази стая подъ ключъ. Но този пжтъ, кой-зна какъ и тази стая оставили не заключена. Катеринка тъкмо сега намѣрила за добрѣ да види — всичко въ порядъкъ ли е въ бащината ѝ стая. И — влѣзла тя съ куклата си заедно. Въ рисувадната стояло надървената подпорка недовършенъ още портретъ. Катеринка се спрѣла прѣдъ него и наченѣла да го разгледва.

— Да, много добри портети рисува татко, рекла си тя, — но струва ми се, че сѣщо и азъ ще можъ тѣй добрѣ да рисувамъ, само да ми дадѣтъ четка и бои. Не знамъ защо мама се толкова страхува, че щѣла сѣмъ да си оцапамъ рѣцѣтъ и да исхабѣ боитѣ. Не е ли истина, кукло моя? заговорила тя на куклата си, — ето че на този портретъ има единъ недостатъкъ? Баща ми, както се вижда, искалъ е да изрисува нѣкой войвода, а забравилъ да му направи мустаци. Всичкитѣ войводи иматъ голѣми мустаци. Чакай азъ да нарисувамъ мустаци на картината. Татко навѣрно ще се зарадва, като види, че азъ не сѣмъ седѣла съ сгърнѣти рѣцѣ, а сѣмъ се мѣчила да му помогнѣ.

Като казала това, Катеринка оставила куклата си на земята, взела четката и боитѣ, качила се на стола, който стоялъ прѣдъ несвършената картина и се заловила за работа.

— Ето защо баща ми много ще се радва, като види довършенъ портрета, повтаряла тя. — Ето защо ще похвали той своята умна дѣщеря!.. Чудна работа, какъ баща ми да забрави това важно нѣщо мустацитъ! Извадилъ би той картината да ѡгледатъ хората, а между това войводата безъ